

Arrest

nr. 316 272 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 april 2023 toe op het Belgische grondgebied en diende op 12 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 januari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 1 februari 2024, per aangetekend schrijven, in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op 27 augustus 1986 in Gardi Ghous, in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. Wanneer het in de zomer te warm werd in Nangarhar, verhuisde u met uw familie voor drie maanden naar Arzan Qimat in Kabul. Dat gebeurde ongeveer om de andere zomer. U werkte als vrachtwagenchauffeur op het traject Kabul-Peshawar. Vanaf ongeveer 2004 of 2005 tot 2014 of 2015 vervoerde u goederen voor de NAVO en Amerikanen, wat als hetzelfde werd gezien, op dat traject. Daarna vervoerde u goederen van zakenmannen en deed dat werk tot uw vertrek uit Afghanistan.

U verklaarde dat de Taliban in 2011 in Jam, Pakistan, in de richting van Torkham, een magnetische bom op uw vrachtwagen plaatsten, waarna die ontplofte en uw vrachtwagen in brand vloog. In 2013 plakten de Taliban een brief op uw vrachtwagen wanneer u in Torkham stond. In 2014 hebben de Taliban op uw vrachtwagen geschoten in Tangi, nabij de tunnel van Sarobi. Daarbij is uw collega J.(...) M.(...) in zijn buik geraakt.

U verklaarde dat de Taliban die in uw dorp woonden, vaak naar uw huis op bezoek kwamen om er thee te drinken. Die bezoeken waren al begonnen voordat u de dreigbrief van de Taliban had gekregen, en duurden voort tot aan de machtsovername. Daarbij vroegen de Taliban steeds of u er was of niet. De Taliban zeiden ook meerdere keren dat u met uw werk als chauffeur voor materiaal van de NAVO moest stoppen. Die Taliban van uw dorp wisten dat u goederen van de NAVO vervoerde en dat u al problemen had met de Taliban omwille van uw werk, zoals de dreigbrief en de aanvallen.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan zes tot zeven dagen na de machtsovername van het hele land Afghanistan door de Taliban op 15 augustus 2021. U kwam aan in België op 11 april 2023 en diende hier op 12 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten kwamen de Taliban nog vier tot vijf keer naar uw huis in Gardi Ghous, op zoek naar u. De eerste keer was een maand na uw vertrek. De laatste keer was in verleden juli 2023. Tussen de bezoeken zaten soms anderhalve maand of twee maanden. Uw familie vertelt steeds dat ze geen informatie over u hebben en dat u vermist bent.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw paspoort met visa voor Pakistan, (2) een kopie van uw taskara, (3) een kopie van uw geboortecertificaat, (4) een kopie van uw rijbewijs, (5) foto's van u tijdens de uitvoering van uw werk, (6) originele documenten in verband met uw werk, (7) een origineel krantenartikel in verband met het incident in 2011, (8) de originele dreigbrief van de Taliban en (9) een map met de originele documenten 5-8.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst slaagt u er niet in te overtuigen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban zou dienen te koesteren, omwille van uw werk als vrachtwagenchauffeur die tussen ongeveer 2004 en 2015 materiaal voor de NAVO vervoerde. Zo is het om verschillende redenen bijzonder onaannemelijk dat de Taliban er al die tijd niet in slaagden u te doen stoppen met uw werk of u te vervolgen (CGVS, p. 9), als dat effectief hun bedoeling was. In de dreigbrief van de Taliban, gedateerd op 4 Asad 1392 (i.e. 26 juli 2013; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1) wordt van u gevraagd te stoppen met uw werk als chauffeur voor materiaal van de NAVO en Amerikanen. Indien u niet stopt, zal u gearresteerd en gestraft worden (zie administratief dossier, groene map, document 8). Daarnaast kreeg u meerdere bezoeken van Taliban uit uw dorp die thee kwamen drinken in uw huis of uw huis binnenvielen, om naar u te vragen en u te doen stoppen met uw werk (CGVS, p. 9-10). Over die Taliban uit uw dorp verklaart u dat ze "stiekeme Taliban" waren, maar dat iedereen in het dorp wist wie wie was: wie voor de Taliban werkte en wie voor de overheid (CGVS, p. 9 en 11-12). Gevraagd hoe het kan dat ze stiekeme Taliban waren als iedereen in het dorp het wist, zegt u dat ze alles stiekem zouden doen en er geen bewijzen waren (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd hoe dat stiekem kan zijn als iedereen in het dorp het wist, herhaalt u slechts dat iedereen in uw dorp wist wie voor de Taliban werkte en wie voor de overheid (CGVS, p. 12), waarmee u geenszins verschoning kan bieden voor uw vage en ongeloofwaardige verklaringen in verband met de Taliban uit uw dorp. Hoewel u zegt niet te weten hoe vaak de Taliban uit uw dorp langskwamen, ook niet ongeveer, stelt u wel dat ze dichtbij woonden en "vaak" zouden komen (CGVS, p. 10), al van voor de tijd dat u die dreigbrief had gekregen (i.e. 2013; CGVS, p. 9) tot aan de machtsovername (CGVS, p. 10-11). De omstandigheden die

u vervolgens schetst, ondergraven echter de aannemelijkheid van het feit dat de Taliban er werkelijk op uit waren om u persoonlijk te doen stoppen met uw werk of u te vervolgen (CGVS, p. 9). Zo verklaart u dat de Taliban van uw dorp die bij u op bezoek kwamen en u vroegen met uw werk te stoppen (CGVS, p. 9-10), wisten dat u al een dreigbrief van de Taliban had gekregen, dat u al door de Taliban was aangevallen en dat u problemen had met de Taliban omwille van uw werk als chauffeur voor materiaal van de NAVO (CGVS, p. 11). U stelt: "Iedereen wist het, alle Taliban waren met elkaar verbonden" (CGVS, p. 11). Aangezien u ook verklaart dat u vanaf uw begin als vrachtwagenchauffeur tot aan de machtsovername een à twee keer per week naar uw huis in Gardi Ghous ging (CGVS, p. 16-17), rijst de vraag hoe u al die tijd buiten het vizier van de Taliban in uw dorp kon blijven. De voorzorgsmaatregelen die u nam wanneer u terug naar huis ging, kunnen wat dat betreft niet overtuigen. U zou te voet gaan en kijken of er niemand was, of u zou afgezet worden met een auto door uw broer M.(...) (CGVS, p. 16-17). Ook zou u uw broer bellen en hem vragen of er niemand was, en meestal zou u naar huis gaan wanneer de mensen sliepen, of thuis of in de moskee waren (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u er dan zeker van kon zijn dat er niemand was, zegt u slechts dat er 's morgens en tijdens de gebeden niemand was (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u daar telkens zeker van kon zijn, zegt u vaagweg: "Als het gevaarlijk was zou ik niet gaan, dan wist ik dat er gevaar aanwezig is" (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u dan wist dat het gevaarlijk was, stelt u dat u uw broer aan de telefoon vroeg om even rond te kijken (CGVS, p. 17). Het is echter bijzonder onaannemelijk dat een strategische actor als de Taliban er in die omstandigheden en al die tijd, van voor 2013 tot aan de machtsovername in 2021, niet in slaagt u te pakken te krijgen als dat werkelijk hun bedoeling was, zoals blijkt uit de door u verklaarde herhaaldelijke bezoeken van de Taliban (CGVS, p. 9-10). Daarenboven hadden de Taliban ook de kans u tijdens de uitvoering van uw werk te benaderen, namelijk in Marko, Tangi, Torkham of onderweg (CGVS, p. 14), plaatsen waarvan u verklaarde dat ze gevaarlijk waren of waar de Taliban u eerder al hadden aangevallen of een dreigbrief voor u hadden achtergelaten (CGVS, p. 9-10 en 14). Gevraagd of het op het traject waar u werkte, namelijk Kabul-Peshawar (CGVS, p. 7), tot aan de machtsovername gevaarlijk was, stelt u: "Ja, dus het was altijd gevaarlijk, de Taliban zouden altijd naar de weg komen en zouden altijd schoten afvuren" (CGVS, p. 14). Het incident in 2014 in Tangi waarbij de Taliban op u en uw vrachtwagen schoten, illustreert dat eveneens (CGVS, p. 18). Met betrekking tot het incident in 2011, in Jam, Pakistan, waar de Taliban een magneetbom op uw vrachtwagen hadden geplaatst, verklaart u dat de Taliban altijd magneetbommen onder vrachtwagens plaatsten (CGVS, p. 17). U stelt tegelijkertijd dat u wist dat uw leven in gevaar was en de Taliban u zouden neerschieten als ze de gelegenheid hebben (CGVS, p. 19). U voegt eraan toe dat u uw werk bleef doen en zich zou beschermen (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u zich precies beschermde, zegt u vaagweg dat u altijd goed zou nadenken en u hersenen zou gebruiken om te zien of u naar de gevaarlijke plekken zou gaan of niet (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u dat concreet deed, houdt u het op het vage antwoord: "Dus als je naar een gevaarlijke plek zou gaan, zou je zeker weten wat je moet doen, dus ik zou op voorhand een plan maken, in welke plek ik moet blijven en hoe ik het moet doen" (CGVS, p. 19). Aangezien u tot twee keer toe de kans kreeg te vertellen hoe u zich precies en concreet beschermde, kan een dergelijk vaag en algemeen antwoord alvast geen verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van het feit dat u al die tijd uit de klauwen van de Taliban kon blijven. Op basis van bovenstaande verklaringen rijst eveneens de vraag om welke reden de Taliban er al die tijd niet in slaagden u te pakken te krijgen, als dat al die tijd hun bedoeling was (CGVS, p. 9). Ze hadden daar gedurende tien jaar – van 2011 (CGVS, p. 9) tot uw vertrek ten tijde van de machtsovername in augustus 2021 (CGVS, p. 5) – immers herhaaldelijke kansen toe, niet alleen in uw dorp Gardi Ghous maar ook tijdens de uitvoering van uw werk. Daarmee geconfronteerd en gevraagd hoe het komt dat ze daar nooit in slaagden, bevestigt u dat u altijd gevaar liep en nooit mentaal in rust was: "er waren overal kogels" (CGVS, p. 19). Zo vergroot u de onaannemelijkheid van het uitblijven van doortastende acties door de Taliban in plaats van ze weg te nemen. Gevraagd om welke reden u dan na de aanval in Pakistan, na de dreigbrief of na de aanval in Tangi nog niet besloot om te vluchten als u al die tijd in gevaar was, verklaart u dat u toen aan het werken en geld aan het verdienen was, en dat u nooit had gedacht dat de Taliban de macht zouden overnemen (CGVS, p. 19). U voegt ook toe dat de laatste tijd de veiligheidssituatie veel beter was geworden (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met de door u verklaarde herhaaldelijke bezoeken van de Taliban en hun vermogen om magnetische bommen te plaatsen, legt u uit dat ze die zaken stiekem konden doen, maar niet openlijk, en dat de overheid aanwezig waren in Afghanistan en Pakistan (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat u eveneens gevaar liep als de Taliban dat slechts stiekem konden doen, legt u uit dat de Taliban 's nachts de controle hadden maar overdag niet veel konden doen (CGVS, p. 19). Ook die uitklaring kan geen verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van het uitblijven van doortastende acties van de Taliban, in het licht van de door u geschetste veiligheidssituatie, zoals eerder besproken. U concludeert bovendien: "Als je gelegenheid aan hun zou geven, zouden ze je doden, als je voorzorgsmaatregelen zou nemen of voorzichtiger zou zijn, zouden ze u niet doden, maar ze zouden altijd hun best doen" (CGVS, p. 19). In het licht van de door u verklaarde magere en vage voorzorgsmaatregelen (zie boven; CGVS, p. 16-17 en 19), vergroot die verklaring eveneens de onaannemelijkheid van het uitblijven van doortastende pogingen van de Taliban. Wanneer u voor het laatst wordt geconfronteerd met de onaannemelijkheid van het feit dat de Taliban er gedurende tien jaar niet toe kwamen u op doortastende wijze te vervolgen als ze daar wel alle kansen toe hadden, legt u uit dat ze wel hun best hebben gedaan, maar dat God u gered heeft (CGVS, p. 19). Die uitklaring volstaat om voor de hand liggende redenen allerm minst om verschoning te bieden voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Ook

voegt u nog toen dat u altijd van vrachtwagen zou wisselen en soms de assistent chauffeur zou laten rijden (CGVS, p. 19). Door het feit dat u eerder herhaaldelijke kansen kreeg om uit te leggen welke voorzorgsmaatregelen u nam en u die toen niet opwierp (CGVS, p. 16-17 en 19), wordt het vermoeden gesterkt dat u die voorzorgsmaatregelen slechts ad hoc opwerpt wanneer u wordt geconfronteerd met de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Bovendien kan die uitklaring ook geen verschooning bieden voor het feit dat de Taliban u bij u thuis niet op meer doortastende wijze kwamen zoeken als u daar een of twee keer per week naar terug ging (CGVS, p. 16-17). In het licht van de door u geschetste omstandigheden, incidenten, voorzorgsmaatregelen en onderlinge verbondenheid van de Taliban, kan u niet overtuigen met betrekking tot de vraag waarom de Taliban er sinds 2011 tot aan de machtsovername niet in slaagden u te pakken te krijgen, als dat werkelijk hun bedoeling was, zoals onder andere blijkt uit de dreigbrief die u in 2013 van hen kreeg (CGVS, p. 9) en hun herhaaldelijke bezoeken (CGVS, p. 9-11). Kortom slaagt u er geenszins in een uitklaring te bieden voor de onaannemelijkheid van het uitblijven van doortastende acties door de Taliban, als ze u al die tijd in het vizier hadden, of voor het feit dat u pas na de machtsovername in augustus 2021 besloot te vluchten, terwijl u verklaarde al sinds 2011 problemen met de Taliban te hebben. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging in uw hoofde omwille van uw werk als vrachtwagenchauffeur, ernstig ondergraven.

Daarnaast kan u over de aanvallen van de Taliban op u en uw vrachtwagen in 2011 in Jam, Pakistan, en in 2014 in Tangi, Afghanistan, niet eenduidig stellen dat die werden uitgevoerd omwille van uw vervoer van materiaal van de NAVO. U stelt dat de Taliban dat nooit hebben gezegd in verband met de aanval in Pakistan (CGVS, p. 18). Het door u voorgelegde krantenartikel in verband met de aanval op uw vrachtwagen in Pakistan (zie administratief dossier, groene map, document 7), kan daaromtrent evenmin klaarheid scheppen, aangezien er uit dat artikel geenszins valt af te leiden dat uw vrachtwagen betrokken was bij die aanval. Gevraagd of de Taliban ooit hebben duidelijk gemaakt dat de aanval in Tangi te maken had met uw vervoer van materiaal van de NAVO, de eerdere aanval in Pakistan of de dreigbrief, stelt u eveneens dat ze u dat nooit hebben gezegd (CGVS, p. 19). U voegt echter wel toe: "ik wist dat mijn leven in gevaar was en ze zouden me neerschieten als ze de gelegenheid zouden hebben" (CGVS, p. 19). Zoals eerder besproken, kan u niet overtuigen om welke reden u op dat moment dan nog niet had besloten te vluchten uit Afghanistan (zie boven; CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen valt evenmin af te leiden dat er een direct verband is tussen de vervolging door de Taliban middels de dreigbrief en herhaaldelijke bezoeken aan uw huis enerzijds, en de aanvallen in Pakistan en Tangi anderzijds. Het feit dat beide aanvallen minstens zeven jaar voor uw vertrek uit Afghanistan plaatsvonden en u destijds niet besloot te vluchten, ondergraaft de actuele vrees voor vervolging die u dientengevolge ten opzichte van de Taliban zou dienen te koesteren, op ernstige mate.

Verder weten ook uw verklaringen over het mogelijke risico voor uw familie, ten gevolge van uw verklaarde problemen met de Taliban, evenmin te overtuigen. Gevraagd of uw broer M.(...), die nu verantwoordelijk is voor uw vrachtwagenbedrijf (CGVS, p. 6-7), enige problemen met de Taliban heeft gehad, stelt u dat hij niks met het materiaal van de NAVO te maken heeft en dat hij nu bezig is met goederen van handelaars te vervoeren en geen problemen heeft (CGVS, p. 19). U verklaart eveneens dat de Taliban nooit iets tegen uw familie hebben ondernomen, voor of na uw vertrek (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met de inhoud van de dreigbrief, waarin staat dat u de verantwoordelijkheid over u én uw familie zou dragen als u niet stopt met uw werk als chauffeur voor de NAVO (zie administratief dossier, groene map, document 8), zegt u echter dat de Taliban familie altijd gebruiken als drukmiddel om mensen te dwingen met hun werk te stoppen (CGVS, p. 20). Indien de Taliban u al die tijd bleven zoeken en nog steeds zoeken (CGVS, p. 9), nadat u in 2014 of 2015 stopte met uw werk voor de NAVO (CGVS, p. 13), kan verwacht worden dat ze u via uw familie onder druk zouden zetten om u te vinden. Gevraagd om welke reden ze dat in uw geval nooit deden, stelt u dat uw broers nog steeds heel jong zijn en ze niets tegen vrouwen doen (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat uw broers tussen de 30 en 45 jaar oud waren, wat niet bepaald jong is, stelt u dat ze destijds jong waren en nooit uw werk hebben gedaan (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat uw broers al ouder dan 20 waren wanneer uw problemen in 2011 begonnen en gevraagd om welke reden de Taliban hen nooit als drukkingsmiddel gebruikten, legt u uit dat de Taliban uw broers niet wilden ontvoeren en dat uw maternale oom en de dorpelingen ook in uw dorp woonden, en de Taliban altijd naar de dader wilden gaan (CGVS, p. 20). Die uitklaring kan de onaannemelijkheid niet wegnemen van het feit dat de Taliban, over wie u zelf zegt dat ze familie altijd als drukmiddel gebruiken, in uw geval uw broers met rust lieten. Het feit dat de Taliban niets tegen uw familie ondernamen, ondergraaft de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaring dat de Taliban u nog steeds zoeken omwille van een job die u reeds in 2014 of 2015 stopte (CGVS, p. 13). Wederom legt u ongeloofwaardige verklaringen af over een strategische actor als de Taliban en hun weinig doortastende pogingen u te vervolgen, wat zodoende de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban ondermijnt.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van uw paspoort, taskara, geboortecertificaat en rijbewijs (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-4) tonen hoogstens uw nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. Het feit dat u regelmatig van en naar Pakistan reisde, zoals blijkt uit uw paspoort met visa (zie administratief dossier, groene map, document 1), wordt evenmin betwist door het CGVS. De foto's en documenten in verband met uw werk (zie administratief dossier, groene map, documenten 5 en 6) kunnen slechts aantonen

dat u dat werk hebt uitgevoerd, wat evenmin betwist wordt door het CGVS. Wat de dreigbrief van de Taliban betreft (zie administratief dossier, groene map, document 8) dient erop gewezen te worden dat u die brief reeds in 2013 (zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1) hebt ontvangen, terwijl de Taliban tot aan uw vertrek na de machtsovername in augustus 2021 bijzonder weinig doortastend te werk gingen om u te vervolgen, zoals hierboven uitvoerig behandeld. Deze brief kan dan ook allerminst ondersteunen dat u ook momenteel nog vervolging door de Taliban zou riskeren omwille van het werk waarmee u in 2014-2015 reeds stopte. Ook over de omstandigheden waarin u die brief gekregen zou hebben, kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen. U stelt dat die brief in Torkham aan de bumper van uw vrachtwagen was geplaatst (CGVS, p. 18). Eerder had u echter verklaard dat Torkham een veilige plek was omdat de douane daar zat (CGVS, p. 16). Tot twee keer wordt u gevraagd of de Taliban in Torkham konden komen, waarop u antwoordde dat ze er nooit konden komen (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met die eerdere verklaringen en gevraagd hoe de Taliban dan wel die brief in Torkham konden afleveren, legt u plots uit: "De stiekeme strijders wandelden er altijd rond, je wist nooit wie ze waren, ze zouden altijd ineens komen en iets doen, maar openlijk konden ze niet rondwandelen" (CGVS, p. 18). Aangezien u eerder had gezegd dat de Taliban "niet" en "nooit" in Torkham konden komen (CGVS, p. 16), vallen uw verklaringen over de stiekeme strijders die daar "altijd" konden komen (CGVS, p. 18) daar nauwelijks mee te verzoenen. Zodoende kan er weinig geloof worden gehecht aan de authenticiteit van die brief. Documenten kunnen uw verklaringen immers pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur.

Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker overloopt de elementen uit de vluchtelingendefinitie en stelt dat hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban, en verwijst hierbij naar zijn verklaringen. Volgens verzoeker werd zijn vrees ten onrechte niet bewezen geacht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat met bepaalde elementen onvoldoende rekening werd gehouden, zoals met het feit dat hij afkomstig is uit een liberale familie die totaal tegen de barbaarse taliban is en tegen deze barbaren heeft gevochten en dat ze samenwerkten met de overheid en de NAVO. Verzoeker wijst eveneens op zijn jonge leeftijd en op de aanwezigheid van Daesh in zijn provincie. Daarnaast haalt verzoeker de wijziging van de veiligheidssituatie in Afghanistan aan en de invloed daarvan op terugkeerders vanuit Europa. Verzoeker stelt dat dagelijks terugkeerders zoals hem vermoord worden door de taliban. Verzoeker citeert hierbij uittreksels uit internetartikels van MO*-magazine, VRT- en RTL-nieuws over familieleden van personen met een bepaald profiel. Hij citeert ook landeninformatie van Amnesty en *ecoi.net* over de mensenrechtensituatie sedert de machtsovername door de taliban en verwijst naar een artikel van de New York Times van april 2022 over de moord op voormalige overheidsmedewerkers aan wie aanvankelijk amnestie werd verleend.

Verzoeker meent dat verweerder ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft.

Verzoeker voert aan dat zijn werk voor de NAVO tussen 2004 en 2015 wel degelijk een grond tot vervolging kan vormen. Hij verwijst hierbij naar de bomaanslag op zijn vrachtwagen.

Volgens verzoeker zou de commissaris-generaal ook over het hoofd gezien hebben dat de taliban tussen 2004 en 2013 niet zo sterk waren in het dorp waar verzoeker woonde. Verweerder kan volgens verzoeker ook niet weten welke voorzorgsmaatregel al dan niet de juiste was.

Verzoeker verwijst naar het reeds voorgelegde krantenartikel over de aanval op zijn vrachtwagen en legt nogmaals de foto's neer van zichzelf en zijn vrachtwagen (Verzoekschrift, bijlage 2) om aan te tonen dat het voorgelegde krantenartikel wel degelijk betrekking heeft op verzoekers vrachtwagen.

Verweerder zou nagelaten hebben rekening te houden met het feit dat ten tijde van de aanvallen op verzoeker de overheid nog aanwezig was in Afghanistan waardoor zij hem konden beschermen.

Met betrekking tot de dreigbrief die verzoeker ontving en waarin ook zijn familieleden werden bedreigd, vermeldt verzoeker dat het de gewoonte was van de taliban om de familieleden te bedreigen maar dit zou niet betekenen dat deze familieleden ook altijd effectief vervolgd worden door de taliban.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn westers profiel omwille van zijn verblijf in Europa en de huidige veiligheidssituatie, waardoor hij nood heeft aan internationale bescherming. Terugkeerders worden immers beschouwd als ongelovigen, zo vervolgt verzoeker. Hij haalt de UNCHR-richtlijnen van 2018 aan en een rapport van Nansen van 2021 betreffende de Hazara-minderheid waarin wordt gesteld dat verwesterde Afghanen vervolgd worden omwille van een toegeschreven politieke overtuiging.

Verzoeker beschrijft vervolgens dat vele jonge mensen vanuit Afghanistan vluchten naar Iran omwille van het bewind van de taliban.

Verzoeker haalt verder in zijn middel internetinformatie aan van de Danish Refugee Council waarin wordt gewaarschuwd voor problemen in geval van terugkeer van Afghanen die niet loyaal zijn ten aanzien van het regime van de taliban. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bovendien zou de Raad zich niet kunnen beroepen op het feit dat arresten in een continentaal rechtssysteem geen precedentswaarde hebben omdat de dossiers waarnaar verwezen wordt niet over een individu gaan maar over alle Afghanen die geviséerd worden door de taliban.

Tenslotte stelt verzoeker dat onvoldoende werd gemotiveerd omtrent de *sliding scale* uit het arrest Elgafaji in het licht van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij maakte op 17 september 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 17 september 2024). Volgende COI-rapporten werden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf
EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>
EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf
EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf
EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf
UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>
COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf
EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments_europa.eu”

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

De Raad merkt vooreerst op dat het tweede middel niet-ontvankelijk is in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde een Afghaan te zijn van Pashtoun-origine, die afkomstig is uit het district Momand Dara in de provincie Nangarhar (AD, stuk 8, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 mei 2023, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde de taliban te vrezen omwille van zijn werk als vrachtwagenchauffeur. Hij zou immers logistiek materiaal voor de NAVO vervoerd hebben (AD, stuk 8, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 17 mei 2023). Verzoeker zou tijdens het uitvoeren van zijn werk als vrachtwagenchauffeur voor de NAVO bedreigd zijn geweest door de taliban. In 2011 werd één van verzoekers vrachtwagens in brand gestoken, in 2013 ontving hij een dreigbrief en in 2014 zette de taliban een hinderlaag op waarbij verzoekers copiloot door een kogel geraakt werd (AD, Stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2023, p. 9). Verzoeker vertrok uiteindelijk uit Afghanistan zes à zeven dagen na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 (*Ibid.*, p. 5).

5.1.3. In zijn middel stelt verzoeker onder andere dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn jonge leeftijd. Verzoeker is echter geboren op 27 augustus 1986 (AD, stuk 8, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 mei 2023, persoonsgegevens; stuk 6, Documenten, kopie paspoort vz), waardoor hij bijna 37 jaar oud was op het moment dat hij toekwam op het Belgische grondgebied. Verzoekers echtgenote zou in 2018 overleden zijn en zijn drie tienerdochters zouden nog in Afghanistan verblijven (AD, stuk 8, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 mei 2023, persoonsgegevens van de partner en gezinsleden). De Raad merkt op dat verzoeker zich dan ook bezwaarlijk kan beroepen op zijn ‘jonge’ leeftijd ter rechtvaardiging van het weinig aannemelijke karakter van zijn asielrelaas.

5.1.4. Na grondige lectuur van de informatie uit het rechtsplegingsdossier stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker er niet in slaagt te overtuigen dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van de taliban zou dienen te koesteren omwille van zijn werk als vrachtwagenchauffeur. Het loutere gegeven dat verzoeker tussen ongeveer 2004 en 2015 als vrachtwagenchauffeur zou hebben gewerkt en in dit kader goederen voor de NAVO zou hebben vervoerd, wordt als dusdanig niet betwist. Er worden evenwel ernstige vraagtekens geplaatst bij de bedreigingen die daaruit zouden gevolgd zijn en die gedurende een decennium zouden hebben aangesleept zonder dat de taliban erin zouden zijn geslaagd verzoeker daadwerkelijk te grazen te nemen. De taliban hadden immers de gelegenheid om verzoeker zowel thuis als op zijn werk, en met name op het risicovolle traject tussen Kabul en Peshawar, te treffen. Ondanks de dreigbrief uit 2013 en de herhaaldelijke bezoeken van lokale ‘stiekeme’ talibanleden, kon verzoeker nooit gearresteerd worden, hetgeen vragen doet rijzen bij het gegrond karakter van de door verzoeker voorgehouden vrees.

In zijn verzoekschrift tracht verzoeker een verklaring aan te reiken voor het gebrek aan doortastend optreden van de taliban gedurende vele jaren. Verzoeker stelt in zijn tweede middel dat de taliban in zijn dorp tussen 2004 en 2013 niet zo sterk waren, maar dit kan niet verduidelijken waarom de taliban er na 2013 evenmin in slaagden om verzoeker in te rekenen. Verzoeker gaf immers aan dat hij tot 2015 goederen vervoerde voor de NAVO (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2023, p.13) en daarna gewoon voor zakenlui werkte, maar dat ze hem nog altijd vervolgden (*Ibid.*, p. 11). Verzoeker bevestigt bovendien dat de taliban niet zomaar vergeten dat hij hun verzoeken om te stoppen met zijn werk als vrachtwagenchauffeur had genegeerd, waardoor ervan uitgegaan kan worden dat de taliban, zelfs wanneer hij stopte met zijn werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur, al dan niet voor de NAVO, alsnog actieve pogingen zouden hebben ondernomen om hem te pakken te krijgen, te meer omdat de taliban sedertdien stelselmatig hun invloed vergrootten. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in om de vaststelling

te weerleggen dat het “(...) bijzonder onaannemelijk (is) dat een strategische actor als de Taliban er in die omstandigheden en al die tijd, van voor 2013 tot aan de machtsovername in 2021, niet in slaagt u te pakken te krijgen als dat werkelijk hun bedoeling was (...)”.

Verzoeker verwijst in zijn middel ook naar de voorzorgsmaatregelen die hij zou hebben genomen na de bedreigingen die hij ontving van de taliban. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker een of twee keer per week naar huis ging (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2023, p. 17). Hij verklaarde dat hij bij wege van voorzorgsmaatregel zijn broer belde en 's ochtends vroeg naar huis ging zodat de mensen nog sliepen en laat in de namiddag of 's avonds weer terug vertrekken wanneer de meeste mensen thuis waren of in de moskee aan het bidden waren (*Ibid.*). Daarnaast stelde verzoeker dat hij niet naar huis terugkeerde als er gevaar aanwezig was, hetgeen hij zou weten hebben door met zijn broer te bellen en hem te vragen om even rond te kijken (*Ibid.*). De Raad treedt verzoeker bij waar hij in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hijzelf het best geplaatst was om deze risicoanalyse door te voeren, maar de genomen voorzorgsmaatregelen staan geenszins in verhouding tot de door verzoeker geschetste ernst van de bedreigingen vanwege de taliban. Verzoeker gaf immers aan dat de taliban geregeld een bezoek brachten bij hem thuis (*Ibid.*, p. 9-10), waaruit blijkt dat de taliban op de hoogte waren van zijn verblijfsadres. Het is de Raad niet duidelijk hoe verzoeker er dan zeker van kon zijn dat de taliban niet zouden langskomen op een moment dat hij thuis was of bijvoorbeeld niet de wacht zouden houden in de buurt van verzoekers huis, als zij daadwerkelijk de bedoeling hadden om hem te pakken te krijgen. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker enerzijds aangeeft dat hij naar huis kwam wanneer de mensen sliepen en anderzijds beweert dat de taliban 's nachts actief waren en de controle hadden (*Ibid.*, p. 19), waardoor het juist bijzonder erg gewaagd lijkt om naar huis te gaan als de meeste mensen sliepen. Bovendien hadden de taliban niet enkel de mogelijkheid om verzoeker te pakken te krijgen wanneer hij naar huis kwam, maar ook tijdens de uitvoering van zijn werk waardoor hij eigenlijk constant gevaar liep. De door verzoeker aangehaalde voorzorgsmaatregelen zijn dermate ondoelmatig dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees.

5.1.5. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat uit de voorgelegde foto's van hem met zijn vrachtwagen (Verzoekschrift, bijlage 2) zou blijken dat het voorgelegde krantenartikel in verband met de aanval op een vrachtwagen in Pakistan (AD, stuk 6, Documenten, Krantenartikel 2011) betrekking zou hebben op zijn vrachtwagen. Ter terechtzitting herhaalt de raadsman van verzoeker deze stelling, maar uit het loutere gegeven dat zowel de vrachtwagen die wordt afgebeeld in het krantenartikel als één van de vrachtwagens waarmee verzoeker op de foto staat een blauwe kleur hebben, volgt niet *ipso facto* dat het om dezelfde vrachtwagen zou gaan. Bovendien ontkent de commissaris-generaal nergens dat de aanval op verzoekers vrachtwagen in Pakistan effectief zou hebben plaatsgevonden. In essentie wordt betwist dat deze aanval een doelgerichte actie zou zijn vanwege de taliban die gericht is tegen verzoeker. Uit de vertaling van het krantenartikel blijkt trouwens dat de vrachtwagen door onbekende extremisten onder vuur werd genomen. Ook uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt overigens dat hij enkel kan vermoeden dat het incident uit 2011 door een magneetbom werd veroorzaakt en dat het om een aanslag gaat die gepleegd werd door de taliban (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 december 2023, p. 17). Er werd geen enkele overtuigende indicatie aangereikt dat het krantenartikel op de situatie van verzoeker betrokken zou kunnen worden.

5.1.6. Verzoeker is het vervolgens oneens met de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn vrees voor vervolging niet langer actueel is omdat beide geweldsincidenten, die tegen hem gericht zouden zijn, minstens zeven jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan plaatsvonden. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat hij destijds zijn land van herkomst niet ontvluchtte omdat de lokale autoriteiten toen wel nog in staat waren om hem te beschermen. De Raad stelt vast dat deze bewering niet strookt met de eerder door verzoeker afgelegde verklaringen. Verzoeker gaf immers aan dat het traject dat hij aflegde met zijn vrachtwagen reeds vóór de machtsovername bijzonder gevaarlijk was en dat de taliban altijd naar de weg kwamen en daar schoten afvuurden (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 december 2023, p. 14). Bovendien merkt de Raad op dat beide incidenten, meer bepaald het in brand steken van zijn vrachtwagen in 2011 en de aanval in Tangi in 2014 waarbij verzoeker en zijn copiloot onder vuur werden genomen, plaatsgrepen in de periode waarin verzoeker naar eigen zeggen bescherming genoot door de lokale overheden. De overheidsbescherming was dus dermate inefficiënt dat dit niet als een reden kan worden aanzien waarom het vertrek van verzoeker nog jarenlang werd uitgesteld. Bovendien werd verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal gevraagd hoe hij zichzelf beschermde tegen de taliban. Verzoeker beweerde zijn hoofd en hersenen te gebruiken om gevaarlijke plekken te kunnen weten en om te besluiten of hij naar die gevaarlijke plekken zou gaan of niet (*Ibid.*, p. 19).

5.1.7. In zijn beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat het onaannemelijk is dat de taliban verzoekers familie nooit zouden hebben gebruikt als drukingsmiddel ondanks het feit dat de dreigbrief die hij ontving vermeldt dat hij de verantwoordelijkheid zou dragen voor zichzelf en zijn familie als hij niet met zijn werk als chauffeur voor de NAVO zou stoppen (AD, stuk 6, Documenten, dreigbrief taliban). Verzoeker beweert in zijn

verzoekschrift dat de taliban in elke dreigbrief dreigementen uiten ten aanzien van de familieleden van hun doelwit, maar dat die familieleden in werkelijkheid niet vervolgd worden. De uitleg van verzoeker komt weinig geloofwaardig over. Wanneer de taliban verzoeker daadwerkelijk zouden willen onderscheppen, zelfs nadat hij in 2014 of 2015 gestopt was met zijn werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur voor de NAVO, kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze verzoeker via zijn familie onder druk zouden zetten om zich over te geven. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal expliciet werd gevraagd waarom de taliban zijn familie niet als drukkmiddel gebruikten, waarop verzoeker het ontwijkende antwoord gaf dat de taliban zijn broers niet wilden ontvoeren en dat zijn maternale oom en de dorpelingen ook in zijn dorp woonden, en dat de taliban altijd naar de dader wilden gaan (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2023, p. 20). Deze verklaring druist in tegen de beschikbare landeninformatie waarin de werkwijze van de taliban wordt uiteengezet. Zo haalt verzoeker in zijn middel een artikel uit MO*-magazine aan waarin een Afghaanse vrouw getuigt dat de taliban haar jongere broer ontvoerden en vermoordden omdat ze haar niet konden vinden. Uit dit artikel blijkt juist dat de taliban geweldplegingen tegen familieleden aanwenden om iemand onder druk te zetten. Dit staat haaks op verzoekers verklaringen dat de taliban zich steeds exclusief op hun doelwit zouden richten.

5.1.8. In zijn verzoekschrift maakt verzoeker plots gewag van een risico bij terugkeer na een verblijf in het Westen.

De Raad stelt vast dat duidelijk gebleken is dat verzoeker het overgrote deel van zijn leven in Afghanistan heeft doorgebracht, zodat hij niet aantoont dat hij zijn vormende levensjaren in het Westen zou hebben doorgebracht. Hij verblijft ondertussen slechts ongeveer anderhalf jaar in België en toont niet aan dat hij daadwerkelijk ontworteld zou zijn. Blijkens zijn verklaringen onderhoudt hij nog wekelijks contacten met zijn broer in Afghanistan (AD, stuk 5, Bijkomende Informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2023, p. 8).

Meer in het algemeen stelt de Raad met betrekking tot de terugkeer van Afghanen na een verblijf in Europa, op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat over mensen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In haar aanvullende nota van 17 september 2024 gaat de verwerende partij in op de behoefte aan internationale bescherming in geval van terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen, onder andere op basis van de recente COI Focus: *“Afghanistan betreffende Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023. In haar aanvullende nota stelt de verwerende partij het volgende:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023) kan verder niet worden

afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de

beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot de bewering dat hij een verwesterde Afghaan is. Hij brengt echter geen enkel bewijsstuk aan om deze bewering te staven. De duur van verzoekers verblijf in België verdwijnt in het niets vergeleken met de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft zijn vormende jaren in het land van herkomst doorgebracht, was er getrouwd, heeft er drie kinderen (AD, stuk 8, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 mei 2023, persoonsgegevens van de partner en gezinsleden) en was jarenlang professioneel actief in het transportbedrijf en in een *compound* met winkels en pakhuizen dat door zijn familie werd gerund (AD, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, 13 december 2023, p. 6). Verzoeker kwam pas op 36-jarige leeftijd naar België. Niets wijst erop dat verzoeker zich bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan. De Raad concludeert dat niet blijkt dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België (en Europa) heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Er kan uit de neergelegde stukken niet worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

5.1.9. Verzoekers verwijzingen naar arresten van de Raad (RvV 30 mei 2023, nr. 289 574, RvV 8 juni 2023, nr. 290 024 en RvV 2 augustus 2023, nr. 292 539) zijn niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift met betrekking tot de precedentswaarde van arresten doet hieraan geen afbreuk. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

5.1.10. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas of aan de ingeroepen vrees bij terugkeer na een verblijf in het Westen, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt geen motiveringsgebrek aannemelijk, noch een schending van artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas of op het in het middel aangehaalde risico omwille van verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd, dat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maakt of dat hij omwille van zijn verblijf in Europa onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

5.2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. De terminologie uit deze verdragsbepaling is identiek aan de bewoordingen van de definitie van ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, en dus van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet dat hiervan de omzetting vormt.

Deze vorm van ‘ernstige schade’ dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een

land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijke gedraging of omissie van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Uit de beschikbare gegevens, onder andere uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 17 september 2024, blijkt niet dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend zouden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt bovendien op dat het begrip ‘ernstige schade’ uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C-901/19, pt. 25). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, brengt verzoeker in zijn tweede middel niets concreets aan, maar hij maakt wel gewag van een gewijzigde veiligheidssituatie, waarbij niet wordt verduidelijkt of de veiligheidssituatie in positieve of negatieve zin is gewijzigd.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 17 september 2024, waarin onder andere de EUAA Country Focus Afghanistan van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *“dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024. In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge van de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder*

gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)”

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er actueel in Afghanistan enkel in de provincies Badakhshan, Baghlan, Kabul, Pansjir en Takhar sprake is van een beperkte mate van willekeurig geweld en dat er in de overige provincies, waaronder de provincie Nangarhar, geen reëel risico bestaat voor een burger op slachtofferschap van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De afwezigheid van ernstige schade is ofwel te wijten aan de afwezigheid van een ‘gewapend conflict’ in de zin van voormelde wetsbepaling, ofwel aan het gebrek aan een hoge mate van willekeurig geweld waardoor er geen reëel risico voorhanden is. Bijgevolg bestaat er geen aanleiding om in de bestreden beslissing te motiveren betreffende de *sliding scale*, zoals verzoeker in zijn middel voorhoudt.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en/of van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang met de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. Voor zover al nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------